VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 29 Mei.

Deze Courant verschijnt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 10 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Niet onze behoudende regering alleen, maar honderden regeringjes in Nederland, hielden en houden nog de ooren gesloten voor de waarheid. Deze begint evenwel, met steeds aanwakkerende krachten, zich te openbaren en dringt diep in de gemoederen. Er beginnen mannen op te dagen, die, met overtuigende redenering, de verkeerdheden en misslagen niet slechts, maar ook de wegen openbaren door de behoudsmannen bewandeld, om de waarheid, zoo veel mogelijk in duisternis gehuld te houden. Onder deze was eene der meest afdoende, *onderdrukking der zelfstandigheid van ambtenaren* in het algemeen. De magt om betrekkingen te vergeven, welke aan hoogere autoriteiten, zonder genoegzame wettige restrictie, als van regtswege scheen toe te behooren, is zoodanig misbruikt geworden, tot bevordering van familie-belangen, dat men er overal gegronde klagten over hoorde; de grove onregtvaardigheden in de laatste jaren, uit hoofde van verschil in staatkundige meeningen, gepleegd, waren zoo in het oogloopende, dat zelfs menig behoudsman moest bekennen, dat de autocratie tot eene onbekende hoogte bij onze bewindslieden geklommen was, en hij, hoe onwillig ook, zijne vrees liet blijken, dat zoodanig misbruik van magt tot verzet, het verzet tot revolutie zou leiden. — Maken zij zich nu reeds verdienstelijk die de gebreken openbaren, hoe veel te meer dezulke, die tevens de middelen om de kwaal te genezen aanwijzen en te gelegener tijd, hunne gedachten uiten en der algemeene beoordeeling prijs geven. — Van deze strekking is eene brochure van den heer Bachiene, die de algemeene belangstelling bijzonder schijnt optewekken, over dewelke wij ons gevoelen voor ons blad schrijvende waren, toen wij het navolgende van den heer Sifflé ontvingen, waarmede wij ons gaarne vereenigen.

—

Over de verantwoordelijkheid en zelfstandigheid van alle staatsdienaars, door Ph. J. Bachiene, inspecteur der registratie in Zeeland. 's Gravenhage, gebroeders Belinfante, 1848. 16 bl. gr. 8°. prijs *f* —20 cent.

Wel gedoogt het bestek van dit dagblad geene uitvoerige ontleding en beoordeeling van dit vlugschrift, hetwelk tot plaatsing in de *Politieke Bijdragen* was bestemd, maar nu afzonderlijk, bij het ophouden der verschijning daarvan, is uitgegeven. Maar de inhoud van dit opstel is te belangrijk, om er de lezers der *Vlissingsche Courant* niet op aandachtig te maken.

De schrijver is te regt van oordeel, dat ambtenaren al dikwijls in de gelegenheid zijn, den geest en de behoeften des volks; de gebreken in het plaats hebbend beheer en in de toepassing der wetten op te merken; dat de hooge regering door *hen* inzonderheid volledig en tijdig zou kunnen worden ingelicht; en dat vele omwentelingen en onlusten in andere landen vooral daaraan moeten worden toegeschreven, dat de regeringen door hare ambtenaren niet genoegzaam opmerkzaam waren gemaakt op de verbeteringen in staatsregeling en bestuur, welke de loop der tijden noodzakelijk had doen worden.

Doch waren dan niet vele ambtenaren leden van de Kamer der afgevaardigden in Frankrijk? Zijn er niet overal hoofd-ambtenaren, wier stem tot den troon kan dóórdringen? — O ja! Maar hoe waagt het de lagere ambtenaar den hoogeren, hoe de hoogere ambtenaar den minister of den Vorst waarheden te zeggen, die soms onaangenaam zijn? Zou men niet worden ontslagen, teruggezet, of althans zijne bevordering vertraagd zien?

Zullen de ambtenaren de regering niet in schijn, door afgedwongen toejuiching of een noodzakelijk geworden stilzwijgen, maar in waarheid, door waarschuwing en inlichting, dienen kunnen, dan moeten zij, binnen hunnen aangewezen werkkring, *zelfstandig, onafhankelijk* en *verantwoordelijk* zijn, even als de ministers. Art. 55 der voor te stellen gewijzigde grondwet zoekt te waken tegen willekeurig ontslag en dergelijk van militaire officieren; doch sluit in art. 57 de *burgerlijke ambtenaren*, niet tot de regterlijke magt behoorende, uit van de bescherming tegen willekeur, welke, volgens de Memorie van Toelichting, in art. 55 is vervat, *omdat niet-militaire ambtenaren, miskend of ter zyde gesteld, zich zelve kunnen helpen!*

« Wij vragen in gemoede," zegt de geachte schrijver in zijn naschrift, « of die uitsluiting « van de bescherming van art. 55 billijk, of de « aangegeven reden gegrond is, en of de voor- « gestelde ongelijkheid en het lot der staatsdie- « naars consequent mag genoemd worden?" « *Een tweede luitenant van de infanterie zal* « *meer waarborgen hebben tegen ministeriele wil-* « *lekeur, dan welligt een raad van state, een* « *provinciale commissaris, een afgezant, enz.!* Een « officier van de genie, miskend of ter zijde ge- « steld, zou zich zelven niet kunnen helpen, « doch wel bijv. een ambtenaar, wiens geheele « leven aan de uitoefening van een zeer bijzon- « deren tak van beheer was gewijd."

Bl. 14 draagt derhalve de heer Bachiene voor, in de nieuwe grondwet op te nemen de bepaling:

« De voorwaarde van toelating tot staatsbedie- « ningen, van bevordering en ontslag, worden « in het algemeen bij de wet geregeld, behou- « dens art. 10 (der bestaande grondwet)."

« Een ontslagen burgerlijk of militair staatsdie- « naar zal de herziening van het besluit tot ont- « slag kunnen vragen, voor een daartoe bij de « wet op te rigten en onafzetbaar staatscollegie, « binnen den tijd, op de wijze en met de regts- « gevolgen, bij de wet te bepalen."

En hiermede bevelen wij het aangekondigde opstel de overweging van allen, inzonderheid van hen, die op de wijziging der grondwet en op de gewone wetgeving invloed oefenen.

Middelburg, 26. Mei 1848. Mr. A. F. SIFFLÉ.

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

— Te Napels is 17. Mei een vreeselijk oproer losgebarsten. De straten werden gebarricadeerd en er is 6 uren lang gestreden. Er zijn 3 a 400 soldaten gedood of gekwetst. De koning heeft toegestaan de stad gedurende 3 uur te plunderen. Al de paleizen aan de zeekant zijn een prooi der vlammen geworden. De nationale garde is ontbonden. Het ministerie is reactionair.

DUITSCHLAND.

KEULEN, den 23. Mei. Men meldt ons van gisteren uit Maintz: « Wij zijn sedert heden morgen eensklaps in een staat van oorlog verplaatst, tengevolge van een hevigen strijd die gisteren avond tusschen de Pruissische militairen en de burgergarde heeft plaats gehad waarbij van beide kanten menschen gebleven en velen gewond zijn. Alhier heerscht eene groote verslagenheid. Te middernacht werd door de militaire overheid het afleveren der wapenen van de zijde der burgers verlangd en met het beschieten der stad gedreigd. De wapenen zijn gedeeltelijk reeds afgeleverd. De poorten zijn gesloten, en niemand wordt in de stad toegelaten, omdat men vreest dat de boeren uit de omstreken tot hulp zullen toestroomen. De verbittering tegen de Pruissen, en wederkeerig van deze tegen de burgers is onbeschrijfelijk: er bestond reeds lang eene wrijving doch sedert gisteren heeft zij eene bloedige gedaante aangenomen."

WEENEN, den 19. Mei. Men meent stellig te weten, dat een berigt van het uitroepen der republiek te Berlijn, den keizer bewogen heeft zoo overhaast de vlugt te nemen. Het interimistisch ministerie heeft graaf *Montecuculi* gemagtigd om het *standregt* af te kondigen tot den omtrek van 2 uren buiten Weenen. Verdere pogingen om de republiek te proclameeren zijn mislukt, dien ten gevolge hebben eenige arrestatien plaats gehad. Alle zamenrottingen zijn streng verboden. De studenten en de nationale garde patrouilleren door de geheele stad en schijnen dus voortdurend den meester te blijven spelen. Van de terugkomst des keizers verneemt men nog niets, ook de plaats waar hij zich bevindt is onbekend. Wij hopen: niet te Praag; de gevolgen daarvan zouden wereldberoerend kunnen zijn. En nogtans vreezen wij het bijna. Ja! is het niet zonderling dat wij in de *D. A. Zeitung* lezen dat een correspondent uit Weenen van 17. Mei schrijft, dat volgens een gerucht, de keizer zich de volgende week naar Praag zou begeven, en dat de keizer juist op 17. Mei de vlugt genomen heeft? De beweging te Weenen van 15. Mei, was wezenlijk *Duitsch-nationaal*, van uit Praag zou men slechts het *slavismus* proclameeren. Maar dan zou de toekomst van het keizerrijk, naauwelijks anders dan door het zwaard beslist kunnen worden. Volgens latere berigten is de keizer te Saltsburg aangekomen.

— Men schrijft uit Pesth dd. 16. Mei: De gansche stad is in alarm. De regering heeft per estafette het schrikberigt ontvangen dat 60.000 Serviërs met 50 kanonnen de Hongaarsche grenzen overgetrokken zijn en bereids Semlin hebben ingenomen.

— Men schrijft te Berlijn. De poolsche zaken gelijken een verpeste put. Die er in komt, wordt door de stiklucht bedwelmd. Er hebben namelooze gruwelen plaats gehad, zij geschieden nog dagelijks, en wel van beide kanten. Generaal von *Pfuel* die algemeen als een vrijzinnig menschlievend man wordt afgeschilderd, heeft het

---

HET HOTEL DER INVALIDEN.

—

(Vervolg van onze vorige.)

1717.

De overwinnaar van Karel XII, de man, die noch voor eenigen hinderpaal, noch zelfs voor eene onmogelijkheid teruggedeinsd was, om zijn, nog half barbaarsch volk, de weldaden der beschaving deelachtig te doen worden, Peter de Groote, was in het begin van Mei 1717, incognito te Parijs gekomen, met het doel, om er nieuwe kennis voor zich zelven op te zamelen. De regent, Philips van Orleans, had zich gehaast, om, uit naam van den nog kinderlijken Lodewijk XV, eenige edellieden van het Palais-Roijal ter zijner beschikking te stellen, om hem overal, waar hij heen wilde, te geleiden. Maar wat heeft een held al voor grillen! ... Wilde de Czaar naar de opera gaan, dan waren in een oogenblik de muzijkanten en de dansers gewaarschuwd; het corps de ballet en de kooren wapenden zich ..... Peter veranderde van meening, en ging, in plaats van naar den schouwburg, waar hij gewacht werd, de talrijke wijnhuizen doorloopen, waarvan le Porcheron en la Grenouillère (1) toenmaals wemelden. Toonde hij zich genegen, om eene zitting der veertig leuningstoelen van het Hôtel Richelieu bij te wonen, dan ging men het de leden der akademie aan hunne woning zeggen; en als Peter eenmaal in zijne koets zat, liet hij zich naar het kabinet der natuurlijke historie van den plantentuin brengen, niet, omdat hij weinig smaak voor de welsprekendheid of poëzij had, maar omdat hij, en te regt, dacht, dat, om een nog nieuw Volk te vormen en te onderwijzen, de praktijk der wezenlijke kunsten en wetenschappen, voordeeliger voor de Russen zoude zijn, dan de tegenwoordigheid van potsenmakers en redenaren. En toen men hem, den 13. Mei 1717, op hetzelfde uur aan het hof te Versailles wachtende was, trad hij het Hôtel der Invaliden binnen.

Aan zijne kleederen was niets te zien, dat van zijne vorstelijke afkomst getuigde: hij droeg een rijrok van grof groen laken, op de Poolsche manier vervaardigd, eene muts van bont van Astracan, eene wijde broek van rossachtig dassenvel, lange laarzen met stalen sporen; een breeden draagband van zwart leer, waaraan door eene gesp, een sabel met koperen gevest hing, voltooide zijne kleeding. Dus uitgerust, was hij het voornaamste plein van het hotel overgegaan; en nadat hij zich de woning des gouverneurs had doen aanduiden, was hij tot hem doorgedrongen, zonder zich te doen aanmelden.

– Mijnheer, zeide hij kortweg tot den maarschalk de Belle-Isle, nadat zij elkander gegroet hadden, ik wenschte uw hôtel te bezien; wees dus zoo goed, mij door een uwer lieden in alle deelen van het gebouw te doen rondleiden, en haast u wat, verzoek ik u, want ik heb weinig tijd, daar ik heden nog te Versailles moet zijn.

– Naar uwe uitspraak te oordeelen, mijnheer, hernam de gouverneur, nog geheel verwonderd over de verschijning van dezen vreemden persoon, bemerk ik, dat gij een vreemdeling zijt ..... (hier knikte Peter van ja). Ik ben verpligt, vervolgde hij, u te doen opmerken, dat het mij onmogelijk is aan uw verzoek te voldoen; de bevelen des konings zijn uitdrukkelijk ten dezen opzigte: ik kan het Hôtel der Invalliden aan geen vreemdeling, wie hij ook zijn moge, laten zien, zonder een uitdrukkelijk verlof van het ministerie van oorlog. Voorzie u dan eerst van dit verlof, vervolgens zal het mij een waar genoegen zijn, u hier, overal waar gij wilt, rond te leiden.

– Ei! zeide Peter, terwijl hij den ouden maarschalk van ter zijde aankeek: is er een verlof van den minister toe noodig om het koninklijk Hôtel der Invaliden te zien?

De gouverneur knikte op zijne beurt van ja.

– Welnu! zeide de czaar losjes weg, ik heb er geen; maar ik zal het voor het oogenblik zonder doen.

– Dat zal u moeijelijk vallen, mijnheer!

– Niet zoo moeijelijk als gij wel gelooft ..... Heidaar! iemand! riep Peter, zijne stem verheffende; dat men mij dadelijk in de wapenzaal van het hôtel brenge, terwijl mijnheer de gouverneur zich de moeite niet wil geven, om zelf mij er heen te brengen. En in denzelfden oogenblik sloeg de czaar frisch op de deur met het gevest van zijnen sabel.

– Dat is alles mooi en wel, mijnheer! hernam de maarschalk op een strengeren toon, weet gij wel, waaraan gij u blootstelt, door u hier aldus te gedragen? Het Hotel der Invaliden is eene koninklijke woning, en .....

– Dat weet ik, voor den duivel, ook wel! en, viel Peter hem in de rede, en daarom juist wil ik het zien ....

– Nog eenmaal, mijnheer, mijne betrekking eischt, dat ik u weiger. Indien gij, zoo als ik uit uwe kleeding meen op te maken, militair zijt, zult gij mij veroorloven te zeggen, dat hij weinig den eerbied, aan den koning verschuldigd, kent, noch de achting, die een edelman zoo als ik, van een onbekende zoo als gij zij, het regt heb te wachten.

– Ik herhaal u, mijnheer, dat ik dit hotel wil bezien, en hoe-

(1) Heden Montmartre en Bercy.

standregt doen afkondigen, en *hy brandmerkt de gevangenen*, gelijk de Indianen de gevangen wilde paarden merken. De generaal *von Hirschfeld* dien alle Polen eenstemmig hunne *beul* noemen, en wien een hoofdofficier zijn degen voor de voeten wierp, omdat het eerloos was stelende en moordende soldaten aan te voeren, wordt door de *Posensche Zeitung* geprezen, omdat hij zoo schrander de boeren uit hunne schuilhoeken weet te lokken. De amnestie-decreten waarvan de termijn den 19. Mei verstreken is, zijn op zijn meest in de grootste steden aangeplakt; maar bij het volk en vooral bij de insurgenten zijn zij ten eenen male onbekend gebleven.

FRANKRIJK.

— Den 22. Mei hebben te Rijssel ernstige onlusten plaats gehad. Een aantal arbeiders, die geen werk hadden, hebben zich naar de werkplaatsen begeven en naar de fabrieken, die niet gesloten zijn, en noodzaakten de arbeiders, het werk te verlaten en zich bij hen te voegen. Alarm werd geslagen, de nationale garde kwam bijeen. Sommige zeer opgewonden groepen begaven zich naar de spinnerij van den heer *Debefaut*. Eenige steenen door hen zijnde geworpen, loste een nationale garde zijn geweer op de arbeiders, met dat gevolg, dat hij bij het tweede schot den arbeider kwetste. Toen viel eene hagelbui van steenen op de nationale garde, die in de fabriek de wijk moest nemen, en niet dan met groote moeite kon men het gebouw voor het indringen der oproerige arbeiders vrijwaren. De nationale garde, die geschoten had, is naar de prefectuur moeten worden gebragt, terwijl nog anderen door het volk beschuldigd werden gevuurd te hebben. Eene barricade werd opgeworpen, die door de nationale garde met geweld moest worden ingenomen, waarbij tien personen zijn gevangen genomen. Bij het afzenden der berigten duurde de gisting voort; en had in de rue royale een gevecht plaats gehad, doch niemand was gelukkigerwijze gekwetst.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 25. Mei. Z. M. de koning, vergezeld van prins *Hendrik*, is gisteren namiddag omstreeks 7 ure alhier aangekomen en verscheen, na zijne komst op het paleis, onmiddelijk op het balcon. Met luide vreugdekreten begroette de talrijke op den Dam bijeengestroomde menigte den geliefden Vorst en heette hem op deze wijze welkom binnen Amstels muren.

Heden morgen heeft Z. M. aan de militaire en burgerlijke autoriteiten gehoord verleend.

Particulieren, welke bij Z. M. op audientie verlangen toegelaten te worden, moeten zich daartoe wenden aan den adjudant van dienst.

— Men schrijft ons uit 's Bosch, dat het smeekschrift, alhier in omloop gebragt, waarin onze andere vrijheden ook bijzonder wordt aangedrongen op die van godsdienst en onderwijs, bereids met honderde handteekeningen is voorzien. (*de Tyd.*)

— De prins van *Joinville* wordt te 's Gravenhage verwacht en zal naar men verzekert, eenige tijd aldaar blijven.

VLISSINGEN, den 27. Mei. Men schrijft ons het volgende uit Aardenburg: Den 8. Mei ll. was er in de naburige gemeente Heille, op de hofstede bewoond door de weduwe *de Bruyne*, eene groote verkooping van beesten en landbouwgereedschappen, waar eene menigte menschen en kinderen, ja geheele familiën, verzameld waren. Men weet dat zulk eene verkooping hier te lande, niet behoeft onder te doen, wat de bezoekers betreft, voor de gezochtste jaarmarkten en kermissen. Een jongen van 10 à 12 jaar, uit Aardenburg, was in de nabijheid van het water, eene diepe en modderige kreek, geraakt en er onverhoeds ingevallen, zonder dat een enkel der honderde toeschouwers hem poogde te helpen. Op het oogenblik dat de knaap reeds voor de derde maal zonk sprong *J. Hooftman*, deurwaarder bij 's rijks belastingen te Aardenburg toe, wierp zich in 't water en bragt den knaap gelukkig behouden aan wal, waarop hij hem doornat, naar het een half uur ver verwijderde Aardenburg vergezelde en te huis bragt. 't Is onbegrijpelijk dat deze edele daad door niemand openbaar, en vooral daar waar het behoort, is bekend gemaakt en iemand die bij het geval niet tegenwoordig was er zich mede moet belasten!

—

— De berigten zijn belangrijk. Napels is in opstand. Het berigt, dat de koning aan zijne zegevierende soldaten 2 uren tijds zou gegeven hebben om de stad te plunderen, mag niet geloofd worden. De republiekeinen in Weenen hebben het hof uit die hoofdstad verdreven, hetwelk te Innsbruck, hoofdstad van Tyrol, met gejuich is ontvangen. De inwoners willen echter geen republiek, maar den keizer terug, die aan hun verzoek zal voldoen. In Spanje heeft de Engelsche intrigue schipbreuk geleden. De gezant *Bulwer* wordt ten minste beschuldigd den opstand te Sevilla, alwaar de hertog en de hertogin *de Montpensier* hun verblijf hielden, te hebben begunstigd, ten gevolge van welken er den 13. Mei bloed heeft gestroomd; de generaal *Schelly* met zijne troepen de stad heeft moeten ontruimen en de genoemde hertog en hertogin op een oorlogsvaartuig de wijk hebben moeten nemen. De gezant is den 17. Mei uit Madrid zoo goed als verdreven: men heeft hem zijne passen gezonden en eene nota van *Narvaez*, om de stad te ontruimen; den 18. Mei is hij vertrokken. De Spaansche gezant is uit Londen terug ontboden, zoo dat tusschen Engeland en Spanje verwikkelingen te wachten zijn. De Duitschers versterken zich niet alleen in Jutland, maar de generaal *v. Wrangel* heeft er 2 millioen th. contributie gevorderd tot onderpand van de schepen door Denemarken genomen. Die zaken zijn dus nog niet geregeld. De prins van Pruissen is door Brussel naar Berlijn teruggekeerd; hij is door de Kreits Wirsitz (Posen) tot afgevaardigde bij de Pruissische constituerende vergadering benoemd. In Italië wil *Karel Albert* zich tot koning van Italië verheffen.

INGEZONDEN STUKKEN.

Of het staatsverdrag is eene deugdelijke wezenlijkheid; óf het is eene ijdele hersenschim; óf een eed is heiligdom óf hij is een kostelijk woord in het zand geschreven, hier blijft geen middenweg over! Verstandige lieden spiegelen zich geene hersenschimmen voor en brave menschen spelen met geene eeden. Een braaf en deugdzaam man houdt zijn woord en blijft zijne verbintenissen gestand; die zijn woord verbreekt is een trouweloos. Een naauwgezet en godsdienstig mensch komt zijne eeden na, en zal dezelve als de gemoedelijke rigtsnoer zijner pligten, als de noordstar van zijn betrekkelijk doen en laten schatten; hij is een heiligschenner die zijne vrijwillige, voor God en menschen afgelegde eeden breekt, en tot den laagsten trap van zedeloosheid nedergezonken! Als de vorsten der aarde, tegenover landen en volken zich aan eedbreuk schuldig maken, dan houden zij op *vorsten* der aarde te zijn, want misdaad en majesteit zijn onvereenbaar; en als zij het staatsverdrag verbreken en zich boven de wet verheffen, dan onderschrijven zij zelf het vonnis dat hun in de oogen van tijdgenoot en nakomelingschap veroordeelt. Landen en volken zijn dan ook zedelijk verpligt bestendig op eene zoodanige wijze voor hunne regten en vrijheden waakzaam te zijn, dat de vorsten nimmer tot zulke uitersten vervallen *kunnen*. Zulk eene waakzaamheid moet een stalen muur zijn, waartegen alle schichten afstuiten, eene macedonische flank die alle aanvallen van vrijheid en regtenschennis weert en afslaat. Vrijheid van drukpers is niet altijd als een voldoend en kwaadkeerend hulpmiddel te betrachten; daar zijn zekere staten waarin de dagbladen op die vrijheid roem dragen en er voor in de weer springen, zonder er altijd het gepast gebruik van te maken, en welk baat levert dan die hooggeprezene drukpers-vrijheid op? Er zijn ook andere middelen aanwezig om den willekeur der vorsten te beteugelen dan plundering, barricaden, omwenteling en moordtooneelen: eendragtelijke, wettelijke tegenstand; daarvoor is het echter noodig, dat in constitutionele staten, gelijk Nederland, de plaatselijke en gewestelijke overheden, zich niet altijd, en niet altijd in een zoo bepaalden en regtstreekschen zin als troon-afhankelijken, zoo al niet als troon-afhangelingen toonen, maar dat zij zich als het noodig is zonder de openbare orde, de rust en de wetten te storen, op een verstandige en staatszorgelijke wijze, aan de wezenlijke belangen des volks sluiten. Toen de laatst overledene Koning, WILLEM DE EERSTE, slaag op slaag, lijnregt tegen de grondwet handelde, en het volk van Nederland het staatsverdrag verscheurd voor de voeten wierp, toen, (20, 25 jaren geleden) zoude het meer dan tijd zijn geweest, den muur waarvan wij spraken op te trekken en de macedonische flank aan te voeren; toen, ja toen was het tijd aan die weergalooze leenzucht en aan dat ongrondwettelijke landsbeheer paal en perk te stellen; en ware het geschied, hoeveel, dat wij thans betreuren, en hetwelk niets minder dan *eervolle* bladen onzer geschiedenis besloot, zou dan niet voorgekomen zijn! Maar volk en het land, althans het noordelijk deel van volk en land, bleef kalm en bedaard, en droeg op die bedaardheid en kalmte ijdelen roem. Ofschoon door de Duitsche *Ossianders, rekenkundig*, van het kwalijk gebruik van 's lands geldmiddelen ingelicht, ofschoon door menig verstandige onder den volke gewaarschuwd en opmerkzaam gemaakt, bleef Nederland evenwel in zijnen, door laauwheid en onverschilligheid, al meer en meer toenemenden staat van versteening verzonken, en het laffe Neerlandschbloedgezang met het eeuwige *getromp* en *geruiter* overschreeuwde gestadig ieder beter weten, en veroorzaakte eene brooddronkenheid waaruit men helaas te laat is ontwaakt! Het volk was altijd kalm, bedaard en ordelievend, en tot zijn geluk, is het nog tot heden in dien staat gebleven; want *heden*, en na zoo vele *faits accomplis*, zou omwenteling en stoornis van wet en orde hoogstverderfelijk en heilloos zijn. Slechts aan den leiband der bedaardheid en volharding ter goeder trouw, is van lieverlede tot verbetering — en tot verligting der prangende staatslasten te geraken; heerschzucht, hartstogtelijkheid en geweld zouden het land in een reddeloozen poel van jammer storten.

MENGELINGEN.

Eene bijzonderheid van vele Engelsche dagbladen en tijdschriften zijn de zoogenoemde *Correspondents Columns*, die het doel hebben, om de lezers over alle bedenkelijke onderwerpen raad en opheldering te geven, en zij zonderen dus wekelijks vier of vijf kolommen af voor de oplossing van zwarigheden en de beantwoording van vragen, die hun door het publiek worden voorgelegd. Het gebrek aan goede raadgevers, tot welke zich boeren en handwerkers om hulp en raad kunnen wenden, moet zeer groot zijn, wanneer zulk een aanzienlijk getal menschen zich wekelijks gedrongen ziet, om de onbekende, niet verantwoordelijke personen, die b. v. achter het *London Journal* staan, tot hunne vertrouwden te maken, gelijk dit werkelijk en blijkbaar bijna altijd in vollen ernst, geschiedt. Het gaat natuurlijk boven menschelijke krachten, op alle deze vragen, welke nu eens het snijden eener pen, dan de beteekenis van eene bijbelplaats, dan grammatische zwarigheden eener vreemde taal betreffen, altijd het juiste antwoord te geven. In een der laatste nommers b. v. vraagt R. S. P. hoe de naam GÖTHE goed moet uitgesproken worden? Hierop volgt, na eene verwarde verhandeling over tweeklanken en stomme letters, het antwoord: »wij kunnen, zonder u te misleiden wel zeggen, dat de naam GÖTHE als GOETHEN wordt uitgesproken." Een dezer tijdschriften meldt, dat het dagelijks omtrent honderd ontvangt; meest van jonge vrouwen, die op deze wijze raad vragen bij belangen van haar hart. Hoe goed en wijs de daarop volgende raadgevingen zijn, kan men denken. Vele vragen zijn van dien aard, dat zij SALOMO zelfs in verlegenheid zouden brengen. Eene dame wenscht te weten, welke de hoogere eigenschappen der kunst zijn; eene tweede, wat de zonde tegen den H. Geest is; eene derde brandt van begeerte, om op 't tooneel te komen; eene andere vraagt, of zij zich onder gegevene omstandigheden weder met haren man verzoenen zal, enz.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 27. Mei. Sedert den 25. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Hother, C. F. Walbom, Noorwegen, deelen; *Margaretha Sarah*, S. Shirkliffe, Londen, stukgoed; Gelie, T. Carol, Bordeaux, wijn; Antwerpen, W. Jackmel, Londen, Christian, J. Mullestrom, Trieste, beide stukgoed.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Avalanche, J. Whittelsen, passagiers, New-York; Elisabeth Wilhelmine, J. Lorentse, boomschors, Londen; Lesfelier, T. Heinrichsen, stukgoed, Vera-Cruz.

Opening des morgens ten 3 1/2 ure.
Sluiting des avonds 9 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Kamperhoofd- en Tuinpoort ten 10 ure.

---

wel ik, van even goeden huize ben als gij, wil ik voor alsnog een soldaat, die soldaten bezoekt, zijn! Het zal niet gezegd worden, dat ik te vergeefs uit het Hotel de Lesdiguières gekomen zij! hernam de monarch, wiens toorn voor aandoening plaats nam.

De woordenwisseling ware nog heviger geworden, indien op dit oogenblik niet de oude markies de Charnance en de jonge graaf de Saint-Florentin, die dien dag den czaar naar Versailles moesten vergezellen, bij den gouverneur waren binnen getreden.

– Mijn waarde maarschalk, zeide de markies, Zijne Majesteit de Keizer aller Russen heeft geen bijzonder verlof noodig om het Hotel der Invaliden te bezien. De overwinnaar van Pultawa is overal te huis, waar helden en roem te vinden zijn.

Op deze woorden had er eene plotselinge omkeering bij den heer de Belle-Isle plaats, die geheel verbaasd en groote oogen opzettende, de knie voor den czaar boog; terwijl hij stamelde.

– Hoe! .... Zou het mogelijk zijn! .... Ach! sire, zal uwe majesteit zich ooit verwaardigen, mij te vergeven? .... Ik wist het niet ....

– Gij zijt geheel en al vergeven, mijnheer de maarschalk, viel Peter hem in de rede, de hand van den gouverneur nemende, om hem te helpen opstaan; niemand zou meer dan gij, onder dit soldatenkleed, dat ik trotsch ben te dragen, een neef van den koning van Frankrijk herkend hebben. Ik, integendeel, moest hij u om verschooning vragen: ik heb aan deze twee beminnelijke edellieden, die met zooveel hoffelijkheid mijne luimen verdragen, eene lange en vervelende wandeling willen besparen, want ik ben hier te paard, van den kant van het tuighuis, waar ik woon, gekomen. Het heeft mij niet mogen gelukken hunnen ijver te verschalken; maar ik weet niet, of ik mij dezen keer daarmede geluk moet wenschen; want zoo ik hen niet vooruitgegaan ware, hadden zij mij zonder twijfel eene onbeleefdheid of ten minste eene eigenzinnigheid bespaard. Mijne heeren, voegde hij er bij, zich tot de hatsten wendende, ik ben slechts een Scyth; maar deze Scyth heeft eene wezenlijke bewondering en genegenheid voor den koning van Frankrijk en voor zijn volk.

Op dit oogenblik traden de officieren van het hotel in grooten getalen in de kamer, daar ze door den graaf de Saint-Florentin van de tegenwoordigheid van den keizer van Rusland verwittigd waren.

– Mijne heeren zeide de maarschalk laat dadelijk appel slaan. Dat de Invaliden de wapenen opnemen en zich in slagorde op het eereplein stellen ....

– In het geheel niet! in het geheel niet! mijn waarde maarschalk, zoo brak de czaar hem glimlachende af, ik heb u gezegd dat ik slechts een soldaat was; ik verhaal het u, dat het een soldaat, en niet een keizer is, die thans de oude Fransche soldaten bezoekt. Ik wil niet dat gij deze dapperen stoort .... Waar zijn ze op dit oogenblik? vroeg hij de officieren haastig.

– Sire, hernam de gouverneur, het is etenstijd: zij zijn in de eetzaal.

– Dan wil ik ze in de eetzaal zien, Komaan mijne heeren, voegde hij er bij, terwijl hij gemeenzaam den arm des maarschalks nam, ga met ons, zoo ge niets beters te doen hebt.

Peter steeg langzaam de trappen af, daar de maarschalk de Belle-Isle niet vlug meer was, en trad de groote eetzaal in, gevolgd door den staf van het hotel, den markies de Charnance, den graaf de Saint-Florentin, een troep knechts.

Op het zien van deze lange tafels aan welke vier duizend gasten een gezond en matig maal namen; op het zien van de ijverige zorgen, waarvan de oudsten en gebrekkigsten het voorwerp waren; te midden der rust en stilte, die slechts afgebroken werd, door de stem van een onderofficier, die hardop de geschiedenis der groote veldheeren las, kon Peter zijne aandoening niet meester blijven; een traan vertoonde zich op zijn gelaat, en hij leunde bewogen op den arm des ouden maarschalks. Maar weldra werd deze aandoening heviger en zijne tranen overvloediger, toen hij hoorde, dat het onderwerp van het voorlezen, het verhaal van den slag bij Pultawa was, dien hij, de vorstelijke reiziger, voorheen op Karel XII had genomen. Op deze woorden, die de onderofficier langzaam en met eene klinkende stem las: «Peter behaalde in dezen gedenkwaardigen slag een onsterfelijken roem. Hij vocht als een leeuw, en strekte, na de overwinning, zijne vaderlijke zorgen over de gewonden der beide partijen uit," rezen alle invaliden zwijgende en als een enkel man op, en het buitenste van de linkerhand aan hun hoofd brengende, terwijl zij, met de andere hunne bekers opvatteden, sloegen allen de blikken van verwondering op Peter den Grooten.

Op dit stilzwijgend maar verheven tooneel, kon de czaar zijne aandoeningen niet langer weêrstaan; snikkende boog hij zich naar den schouder des gouverneurs, en zeide met eene gesmoorde stem:

– Men moet Franschman zijn, om zulke gelegenheden aan te grijpen en te doen ontstaan .... Mijn waarde maarschalk, gij doet mij weenen van geluk en vrees. (Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BENTHEM.